

[Tinning]

ud af, naturligvis om vi er gået alt for vidt, men også om vi kan drage mere entydige erfaringer end dem, hr. Leif Hermann kunne fortælle at man har forsøgt at få i Sverige, hvor det jo er sådan, at man ikke entydigt kan finde ud af, om det er en god eller en dårlig ordning, man har dér. Som sagt var det, vi sigtede mod, en begrænset forsøgsordning over et par år i nogle udvalgte politikredse.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at den konkrete anledning til, at vi fremsatte forslaget, var en sag, som bl.a. var omtalt i Ekstra Bladet den 28. januar i år. Den drejede sig om, at en vagtleder i Københavns Politis uropatrulje nu er blevet tiltalt i en tyverisag efter beslaglæggelse af narkopenge på Christiania. Man har gennemført en omfattende razzia på Christiania. Man har bl.a. beslaglagt nogle penge. Nogle af dem var det svært at finde ud af hvor blev af, og det viste sig – man mener i hvert fald, at det viste sig med så stor sikkerhed, at man har rejst tiltale – at de dukkede op hos en vagtleder i Københavns politis uropatrulje.

Det er en kedelig historie. Man kan selvfølgelig vælge at sige: nå, men hvad er egentlig problemet, fordi der tilsyneladende er en vagtleder, der har gjort noget ulovligt? Og vedkommende er jo blevet tiltalt. Hvad er der så at være ked af? Man kan også sige: her har vi et eksempel på, at der er blevet grebet ind. Men her har vi også et klart eksempel på, at der tilsyneladende – tilsyneladende – foregår ting, som ikke burde foregå, ved razziaer på Christiania. Derfor kunne der være grund til at undersøge det nærmere, og i den sammenhæng kunne en ordning med medborgervidner, som vi har foreslået det, måske have gavnlig virkning. Det var som sagt den konkrete anledning til, at vi rejste sagen.

Derfor er jeg meget glad for alligevel at kunne opsummere, at der tilsyneladende er et flertal for at undersøge nærmere, hvordan klageadgangen fungerer, hvordan ransagningsbestemmelserne fungerer. Det er meget godt, når justitsministeren siger, at vi har klageadgangen via lokalnævnene. Vi giver ikke meget for det, og jeg synes, at det var et udmærket eksempel, hr. Bernhard Baunsgaard nævnte: den seneste opgørelse fra Århus viser åbenbart, at hver og én klage er blevet afvist. Det er nok ikke så entydigt

rundt omkring i landet, men det er ikke en tendens, som er ukendt. Det er meget, meget, meget få mennesker, der får noget ud af at forsøge at benytte klageadgangen via lokalnævnene, og det er ikke, fordi der ikke er noget at klage over.

Med hensyn til ransagninger er det rigtigt, at vist skal man have to uberygtede personer som vidner, men kun for så vidt det nu er muligt, for så vidt man ikke ved at forsøge at skaffe de vidner forskertser muligheden for at opnå noget ved ransagningen. Det er kendt – det er også noget af det, hr. Bernhard Baunsgaard var inde på – også fra domme, at der faktisk, igen især på Christiania, men formentlig også andre steder, foregår ransagninger på en måde, som er dybt forkastelig, og som lige præcis medvirker til det, som bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech er så ked af, nemlig at nedsætte agtelsen og respekten for det danske politi, og i øvrigt medvirker til at udvikle nogle konfrontationer og nogle modsætninger, som der sådan set ikke er nogen grund til.

Jeg forstår, at hr. Jimmy Stahr, hr. Leif Hermann og hr. Bernhard Baunsgaard vil bruge vores forslag som en anledning – det er muligt, man kunne have fundet en anden anledning, men nu har vi da fundet en – til nærmere at undersøge, hvordan klageadgangssystemet fungerer, og hvordan vi kan forbedre det, og til at undersøge, hvordan ransagningsbestemmelserne fungerer, om vi på nogen måde kan forbedre noget på den led. Det er selvfølgelig langtfra alt, hvad vi ønskede os, men det er da et lille skridt, og det vil jeg godt sige tak for og udtrykke min tilfredshed med.

Så var der lige nogle enkelte direkte spørgsmål, som jeg skylder svar på.

Fru Birthe Rønn Hornbech spurgte, om vi havde gjort os klart, at det også kunne være til ulempe for en sigtet at indføre en ordning med medborgervidner. Jeg ser det som et udtryk for, at fru Birthe Rønn Hornbech er blevet træt under læsningen af beslutningsforslaget, som vi ellers har forsøgt at skrive rimelig kortfattet. Der står faktisk til allersidst i bemærkningerne, hvor fru Birthe Rønn Hornbech åbenbart er faldet fra:

»Det siger i øvrigt sig selv, at medborgervidner ikke skal kunne overvære afhøringen, hvis den anholdte eller sigtede person modsætter sig deres tilstedeværelse.«